

MEKKE'NİN FETHİ

<"xml encoding="UTF-8?">

MEKKE'NİN FETHİ

"Deki hak geldi, batıl zail oldu gerçekten de batıl zail olucudur"

-1- Allah'ın Peygamber (s.a.a)i ile Kureyş arasında imzalanan Hudeybiye antlaşmasına göre, isteyen Muhammed (s.a.a)'le ve isteyen Kureyş'lilerle antlaşma yapabilirdi. "Benu Bekir" kabilesi Kureyş'le "Hazrec" kabilesinde Peygamber (s.a.a)'le dostluk antlaşması imzalamıştı.

Bir gün Peygamber (s.a.a) mescid'de oturmuş idi "Ömer bin Salim Hazai" Mescide girdi ve Peygamber (s.a.a)a haber getirmiş idi ki Kureyş ve Benu Bekir kabilesi, Hazrec kabilesine geceleyin yapmış oldukları bir hamleyle bir grubu öldürmüş ve bir grubunu da esir etmişlerdi. Hazrec kabilesi Peygamberle antlaşma imzaladığından O hazretten yardım etmelerini istediler.

Kureyş ve taraftarları Hudeybiye antlaşmasını çiğnediklerinden Peygamber (s.a.a) Ömer Bin Salim'e, "Sana yardım ederiz diye buyurdu".

Kureyş'in önderi Ebu Süfyan, Hazrec kabilesinin başına getirdikleri olayı Peygamber (s.a.a)e şikayet edeceklerinden korktuğu için Medine'ye gelip şahsen Peygamber (s.a.a)'le görüşmek ve Hudeybiye barışını tekid etmek istiyordu. Ebu Süfyan Peygamber (s.a.a) ile evlenen kızının evine gitmeği daha uygun görüyordu.

Ebu Süfyan oturmak istediğinde, kızı yerdeki sergiyi altından çekerek, bunun üzerinde Peygamber (s.a.a) oturuyor sen müşrik ve kirlisin Peygamber (s.a.a)'in oturduğu yerde oturmanı istemiyorum dedi.

Ebu Süfyan, darılarak Peygamber (s.a.a)'ın yanına geldi ve Peygamberle konuşmaya başladı. Ama Peygamber (s.a.a) ona asla itina etmiyordu. Mecburi olarak Peygamber dostlarından bir kaç kişiyle görüştü ama bununda faydası olmadı. Sonunda Ali Bin Ebu Talib (a.s)'in ve Fatıma (a.s) yanına giderek;Ya Ali sen kavminin sevimli bir şahsiyetisin. Ben ihtiyacımdan dolayı senin yanına geldim ve ümit ediyordum ki senin yanından eli boş geri dönmeyeyim. Sen Peygamber (s.a.a)'in yanında bana şefa'at et (aracı ol) dedi.

Ali (a.s), bunun isteklerini kabul etmeyince, sonunda Kureyş'in önderi eli boş bir şekilde Mekke'ye geri dönmek zorunda kaldı.

-2- Allah'ın Peygamber (s.a.a)i Kıyam etmeleri için bütün Müslüman'lara emir verdi ama, onlara nereye gideceklerini bildirmedi. Her şey hazır olduğunda Mekke'ye gideceklerini haber verdi.

Kureyş'in onların hareketlerinden haberdar olmaması ve hazırlık yapmamaları için bütün herkese acele olarak hareket etmeleri tavsiyesinde bulundu. Peygamber (s.a.a) kin ve intikam gütmendiğinden Mekke'ye kan dökülmeden girmek istiyordu. Elini dua için açarak şöyle istekte bulundu. Allah'ım: Bizleri, Kureyş'in göz ve kulaklarından koru ki ansızın oraya girelim.

Peygamber (s.a.a) yoluna devam etti. Mekke yakınlarına ulaştığında şehrin dışına çadır kurdu. Peygamber ve beraberindekiler 10 bin kişi idi. İşte bu günlerde Peygamber'in amcası Abbas Kureyş'in kararlarından Peygamber (s.a.a)i haberdar etmek için Mekke'de kalan tek Müslüman'dı. O'da Medine'ye gelmek için oradan ayrıldı.

Yolda ansızın İslam'ın büyük ordusuyla karşılaştı. Peygamber (s.a.a) ile görüşükten sonra onlarla birlikte Mekke'ye girmek üzere geri döndü. Akşam olduğunda Peygamber (s.a.a) İslam ordusunun azametini ve heybetini göstermek ve kafirlerin kalbini korku düşürmek için, askerlerine, dağ ve tepe başlarında ateş yakmalarını emretti. Öyle ki, ateş ışıkları bütün dağ ve tepeleri sarmıştı. O zaman Müslüman'lar Allah'ı zikretmeğe ve ibadete başladılar. Onlar gündüz Aslan gece ise abid idiler.

-3- Abbas, Peygamber (s.a.a)'in atına binerek Mekkelilere Peygamber (s.a.a)in büyük bir orduyla geldiğini, teslim olmaktan başka bir çare bulunmadığını bildirmek için, Müslüman'ların karargahından ayrıldı. Onlara Peygamber (s.a.a)in zorla Mekke'ye girmesinden önce O'ndan aman istemeleri tavsiyesinde bulunmak istemişti. İşte bu sırada Ebu Süfyan ve Kureyş'ten bazı kişiler dışarıda olup bitenleri öğrenmek üzere dışarı çıkmaktaydılar ki aniden gözleri, Müslümanların karargahından yükselen alevlere takıldı. Ebu Süfyan; Ben şimdiye kadar böyle ateş ve orduyu bu geceki gibi görmemiştim-dedi.

Beraberindekilerden biri; Muhakkak bu ordu Hazrec kabilesininindir. Ebu Süfyan: Hazrec kabilesi böyle bir ordu ve ateşi hazırlamaktan acizdir dedi. O gece yarısı Abbas, Ebu Süfyan ın sesini işitip tanıdı ve O'na; Ey Ebu Süfyan Allah'ın, Peygamber (s.a.a)'i halkın arasındadır. Bu ateş şuleleri de O'nun askerine aittir.

Ebu Süfyan, korkusundan titreyerek Abbas'a, Anam, Babam, sana feda olsun kurtuluş çaresi nedir?

Abbas; Allah'a yemin ederim eğer Peygamber (s.a.a) seni yenerse kafan gidecektir atımın terkisine bin seni Peygamber (s.a.a) götürüp aman dileyeyim. Ebu Süfyan Abbas'ın terkinde binerek Peygamber (s.a.a)'in yanına gitti. Her ateşin yanından geçtiklerinde bu kimdir diye sesler işitiyorlardı.

Abbas'ın Peygamber (s.a.a)'in atına bindiğini gördüklerinde;

Peygamber'in amcası Peygamber'in atına binmiş diyerek yolu açıyorlardı. Yolun yarısında Ömer'in gözü Ebu Süfyan'a takılınca onu öldürmek istedi ama Peygamber (s.a.a)'in amcası ona aman vermiş idi. Abbas ve Ömer izin alarak her ikisi de Peygamber (s.a.a)'in çadırına girdiler. Ömer, Peygamber (s.a.a)'in huzurunda ısrarla Ebu Süfyan'ın öldürülmesini istiyor Abbas ise ona aman verdiğini söylüyordu. Peygamber (s.a.a) Abbas'a, O'nu sahabe kadar kendi yanında barındır ve sabah olduğunda benim yanıma getir diye emir verdi.

Sabah olduğunda Abbas, Ebu Süfyan'la beraber Peygamber (s.a.a)'in yanına geldiler. Peygamber (s.a.a) Ebu Süfyanı gördüğünde; "Acaba Allah'tan başka ilah olmadığını bilme vakti gelmedi mi?" Ebu Süfyan; Anam babam sana feda olsun ne kadar sabırlı, büyük ve yakınlarına mehribansın. Ben şimdi anladım ki eğer Allah'tan başka ilah olsaydı bizim yararımıza da iş yapardı.

Peygamber (s.a.a): "Ebu Süfyan, Acaba benim, Allah'ın elçisi olduğumu bilme zamanı gelmedi mi?" Ebu Süfyan; Anam babam sana feda olsun, ne kadar sabırlı, kerim ve ailesini seversin!

Ama bu konuda şimdilik araştırma yapıyorum.

Abbas: Ebu Süfyan'a sana bir yarar yetişmeden şahadet getir ve Allah'ın birliğine ve Muhammed (s.a.a)'in O'nun Resulü olduğuna şahadet getir.

Ebu Süfyan; Eshedu en la ilahe illallah ve enne Muhammed Resulullah

"Şahadet ediyorum ki Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed (s.a.a) O'nun Resulüdür" dedi.

Gerçi bu görünüşte İslam ve korku yüzünden getirilen şahadet Peygamber (s.a.a)'in hedefi değildi, ama şirkin önünü almak ve kan dökülmesini önlemek için çok önemli idi. Ebu Süfyan, iş savaşa ve kan dökülmesine varmadan teslim oldu.

Büyük bir ruha sahip olan Peygamber (s.a.a) "Ebu Süfyan halka garanti verebilir ki Mescid-ül Haram'a giren ya silahını yere bırakan ya evinin kapısını kapatan veya Ebu Süfyan'ın evine sığınan, İslam ordusunun hücumundan amandadır. buyurdu."

-4- İslam ordusu Mekke'ye girmek için hazırlandı. Peygamber (s.a.a) kendi devesine binerek Ebu Süfyan'la Mekke'ye girdiler. Ebu Süfyan Peygamber (s.a.a) emrini Mekkelilere bildiriyordu.

-Ebu Süfyan'ın evine sığınan herkes amandadır.

-Kendi evine girip kapısını kapatan herkes amandadır.

-Mescid-ül Haram'a sığınan her kes amanda olacaktır.

Mekkeliler kendi evlerine sığınmıştı ki Müslüman'lar göz alıcı bir şekilde Mekke'ye girdiler. Peygamber (s.a.a) devesinin üzerinde Allah'ın şükrünü yerine getirdi. Halk, Peygamber (s.a.a)'in hücum ve intikam kastının olmadığını bildiğinden ve O'ndan emin olduklarından dışarı çıktılar. Peygamber (s.a.a) Ali (a.s) ve diğer sahabeler Kabe'ye doğru giderek Allah'ın evini tavaf ettiler. İşte o zaman Peygamber (s.a.a) Kabe'nin kapısı önünde durarak şu cümleleri buyurdu.

"Allah'tan başka ilah yoktur.

O birdir ve ortağı yoktur.

Vadesine vefa eden Allah

Kuluna yardım etti

Düşman parti ve topluluğunu yenilgiye uğrattı."

O zaman halka dönerek şöyle buyurdu:

Ey Kureyş halkı; Allah, tekebbürü kendini beğenmişliği (üstünlük) ve milliyetçiliği sizlerden

uzaklaştırdı. Bütün halk Adem'den O'da topraktandır.

"Bu insanlar; Biz sizleri bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizi tanımanız için guruplar ve kabileler haline getirdik (bir birinize kibirlenmek ve düşmanlık yapmak için değil) Allah katında

en değerli olanınız en takvalı olanınızdır". Mescid baştan başa susmuştu ve Mekke halkı

Peygamber ve dostlarına yapmış oldukları zulüm ve eziyetleri hatırlıyorlardı. Aynen Hz. Yusuf (a.s) gibi işkence ve zulüm yaparak kendi şehriden çıkarmışlardı. Herkes kendisini suçlu

görüyordu ama Peygamber (s.a.a)'in rahmeti ve bağışlamasından ümitliydi.

Aniden Peygamber (s.a.a) sükutu bozarak şöyle buyurdu;

Sizler hakkında hangi ameli yapmamı düşünüyorsunuz? Mekke halkı titrek bir sesle önceden de

Peygamber (s.a.a)in büyüklük ve sevgisini düşünerek; Biz senden iyi hareket bekliyoruz, biz seni büyük kardeşimiz ve büyük kardeşimizin oğlu olarak görüyoruz. Peygamber (s.a.a) onların hepsini affetti, onların hakkındaki eziyet, işkence, öldürmek ve uzaklaştırmak gibi cezalardan vazgeçti. Yusuf'un (a.s) pişman olan kardeşlerine söylediği cümleyi onlar için tekrarladi.

"Bugün sizler için azarlama yoktur artık, Allah sizlerin günahını affetsin ve Allah rahmedenlerin en rahimlisidir."

O zaman Peygamber (s.a.a) ve Ali (a.s) Kabe'ye girdiler ve putları kırmağa başladılar. Put kırmakla meşgul iken şunları tekrarlıyorlardı.

"Deki hakk geldi batıl zail oldu. Gerçekten de batıl gidicidir.

" Kabe putlardan temizlendikten sonra Bilal ilk defa Mekke'de ezan okumaya başladı.

İşte o günden şimdiye kadar her gün beş defa Kabe'de ve diğer mescitlerde ezan okunuyor. Yani bir olan Allah'ın ibadetine ve O'nun göndermiş olduğu Hz. Muhammed (s.a.a)'in elçiliğine ve namazı yerine getirmeğe, kendini düzeltmeye ve diğer güzel amelleri yerine getirmeye, yine aynı zamanda putlara ve tağuta ibadet etmemekte bir ahid yenileme anlamı taşımaktadır. SON

MEDİNE'YE HİCRET

-9- (Tevbe/10)"

Siz ona yardım etmezseniz hatırlayın o zamanı ki kafirler, onu yurdundan çıkardıkları zaman yardım etmişti O'na. O iki kişinin ikincisiydi ancak ve hanı ikisi de mağaradaydılar arkadaşına mahzun olma demişti, şüphe yok ki Allah, bizimle beraberdir. Şüphe yok ki Allah, ona manevi bir kuvvet ve huzur vermişti ve O'nu, sizin görmediğiniz ordularla kuvvetlendirmişti. Ve kafir olanların sözlerini alçaltmıştı. Allah'ın sözüyle zaten yüceydi ve Allah, her şeye üstündür, hüküm ve hikmet sahibidir.

1- Medine şehrinde yaşayan Araplar Evs ve Hazrec denen iki kabileden oluşmaktaydı. Bunların her ikisi de putperest idiler. Bunlarla beraber, Allah'a (c.c) inanan Yahudiler de azınlık olarak yaşamaktaydılar. Yahudilerle Araplar birbirleriyle savaştıklarında Yahudiler; yakında

zamanımızın Peygamber'i gelecek ve biz sizlerin aleyhine O'na yardımda bulunacağız. Araplar bu gibi sözleri Yahudilerden işitmiş idiler ve Allah, halkı doğru yolu iletmek için bir Peygamber göndereceğini biliyorlardı.

Medine Araplarından bir grubu Mekke'ye, Hacc: için geldiklerinde, Peygamber (s.a.a) onlara; sizler kimsiniz, "diye sordu. Onlar: hazrec kabilesindeniz dediler.

Peygamber (s.a.a): "Yahudilerin dostlarından mısınız?" diye buyurdu."Evet" dediler. Peygamber (s.a.a): Benimle sohbet etmek ister misiniz? Kabullenerek oturdular Peygamber (s.a.a) Onları Allah'a davet etti. İslam'dan bahs ederek onlar için Kur'an okudu. Onlar birbirlerine: "Andolsun ki Yahudilerin haber verdiği Peygamberdir. Sakin, Yahudiler O'na imanda sizden öne geçmesinler"dediler. Hep beraber Müslüman oldular ve gelecek yıl tekrar görüşme sözü verdiler.

2- Peygamber (s.a.a) ile görüşmelerinden sonra şehirleri olan. Medine'ye geri döndüler. Kendi Müslümanlıklarını açıklayarak, ailelerini de İslam'a davet ettiler. Hatta İslam şehrin her tarafına yayıldı ve bütün evlerde İslam ve Peygamber (s.a.a) den bahsediliyordu.

İkinci yıl hac mevsiminde 12 kişi Mekke'ye giderek Peygamber (s.a.a) ile tekrar görüştüler. Allah'a şirk koşmamak, hırsızlık ve zina yapmamak ve çocuklarını öldürmemek kaydıyla O'na biat ettiler.

Peygamber (s.a.a): Bu 12 kişi beraberinde Mus'ab İbn-i Amir-i de onlara İslam'ı, Kur'an'ı ve dini meseleleri öğretmesi için gönderdi.

3- Bir yıl sonra Hacc mevsiminde Medine müslümanları tekrar Mekke'ye geldiler. Hacc görevini yerine getirdikten sonra, Peygamber (s.a.a) ile görüşmek için anlaştılar. Kararlaştırılan vakitte yaklaşık 70 kişi hazır oldu Peygamber (s.a.a) amcası Abbas ile birlikte geldi.

Bu görüşmede Abbas: "Gördüğünüz gibi Muhammed (s.a.a) bizdendir. O, akrabaları arasında aziz ve onurlu bir şekilde yaşamaktadır. Muhaliflerin şerrinden koruyabilecekseniz sizinle gelmek istiyor. İşte siz ve rehberiniz. Ama sizde geldikten sonra, Onu düşmana teslim edecekseniz şimdiden bırakınız" dedi. Oradakiler; "Söylediklerinizi işittik. Şimdi ey Allah'ın Peygamberi Allah'ın ve kendin için bizden ne istiyorsunuz" dediler?

Peygamber (s.a.a): "Ben sizinle, aileniz ve çocuklarınızın dahi beni muhalifler karşısında himayet etmesi şartıyla biatleşiyorum" diyerek ellerini uzattı ve O'na yardım etmeleri için Asarla biatleşti.

İslam Medine'de süratle yayılmaktaydı. Müslümanlar Mekke'de eziyet çekiyorlar ve Kureyş müslümanlara zarar veriyordu. Bir gün, Peygamber (s.a.a), kendi takipçilerini çağırarak: "Allah rahatça yaşamanız için sizlere kardeşler ve evler buldu" dedi. Onlara, Medine'ye hicret etmeleri için emir verdi. Müslümanlar ise Allah yolunda kendi şehirlerini terk ederek hicret ettiler. Muhammed (s.a.a) Ali (a.s) Ebu Balair, yaşlı ve hasta olanlar veya izin alamayan kölelerden başka herkes Medine'ye hicret etmişti.

Kureyş büyükleri, Muhammed (s.a.a)'in dostlarının hicretinden haberdar oldukları zaman sinirlendiler ve Muhammed (s.a.a)'in onlar gibi Mekke'yi terk etmesinden dehşete düştüler. Çünkü Muhammed (s.a.a)'in güçlenip onlarla savaşmasından korkuyorlardı. İşte bu yüzden her kabileden birer genç seçecek, bunları silahlandırıp Muhammed'e hücum etmeleri ve böylece kanının bütün kabileler arasında kaybolacağı fikrini attılar ortaya.

Çünkü, bir kişi öldürseydi, Muhammed'in ailesi katil kabileyle savaşacak ve Araplarda adet olduğu üzere ölenin kanını bütün katil kabilesinden alacaklardı. Böylece o akşam Peygamberi (s.a.a) öldürmeğe karar verdiler. Ama Allah'ın (c.c) siyaseti şeytanların kinden daha büyüktür.

Peygamberin'i yalnız bırakmayarak Cebrail (a.s) aracılığıyla O'na şöyle emir verdi:

"Bu gün her zaman ki yerinde yatma" Akşam olduğunda Ebu Cehil ile Peygamber (s.a.a)'i öldürme kararı olanlar geldiler. Peygamber (s.a.a) işin içinde komplo olduğunu anlayınca, Ali (a.s)'a hitaben "Kimsenin benim Mekke'yi terk ettiğimi anlamaması için, bu akşam sen benim yatağında yat" diye buyurdu.

Ali (a.s): Acaba benim sizin yatağınızda yatmamla siz emniyette olacak mısınız?" dedi.

Peygamber: "Evet" diye buyurdu. Ali (a.s) can-ı gönülden kabullenerek o gece Peygamber (s.a.a)'in yatağında yattı. Peygamber (s.a.a)'ın evini muhasara (kuşatan) eden müşrikler devamlı pencereden içeriği gözetlemekteydiler. İçeride yatanın, Peygamber (s.a.a) olduğunu zannediyorlardı.

Peygamber (s.a.a)'in kendi komplolarından haberi olmadığını sanan Müşrikler sabah aydınlığında amellerini icra etmeyi daha uygun görüyorlardı. Bu sırada Allah'ın Peygamberi (s.a.a) korkusuzca kapıyı açarak, Ebu Bekirin evine doğru yoluna devam etti. Müşrikler gece yarısına kadar yattılar. Gece yarısından sonra, komplolarını gerçekleştirmek üzere uyandılar.

Aniden yoldan geçen biri, müşriklere; "Niçin burada duruyorsunuz?" diye sordu. "Muhammed (s.a.a) bekliyoruz dediler. Adam; "Muhammed gitti" dedi. Müşrikler önce şaşırdılar, pencereden

içeri baktıklarında yatakta birinin yattığını görünce; Muhammed burada yatıyor" dediler. Sabaha kadar beklediler. Sabahın ilk saatlerinde Peygamber'in (s.a.a) kapısına atlıları bir taşla olaya başladılar.

Ali (a.s) aslanlar gibi kalkarak onların karşısına dikildi. Müşrikler sinirlenerek sordular.
"Muhammed nerededir?"

Ali (a.s): "Bilmiyorum, buradan gitti epey oldu"dedi. Bir ara Ali (a.s)'yi öldürmek istediler ama Muhammed'i (a.s) bulup komployu icra etmek ümidiyle hareket ettiler.

Allah'ın peygamberi, Ebu Bekir ile Medine'ye doğru hicret etme kararı oldu. Hareketten önce Ebu Bekir, oğlu Abdullah, Halkın ve takipçilerin konuştuklarını kendilerine yetiştirmesini emir verdi. Ayrıyeten çobanına, gündüz koyunları otlatmasını ve gece Mekke'nin aşağısından Sur Dağında bir mağaraya bırakmasını tembihledi.

Peygamber (s.a.a) Ebu Bekir ile Sur Dağına giderek gizlendiler. Ebu Bekirin oğlu Abdullah, gündüz olup bitenleri onlara rapor ediyordu. Ebu Bekir çobanın mağaralara doğru söz verdiği koyunları sağarak Peygamber (s.a.a)e getirdi ve Peygamber (s.a.a) ondan içti.

Kureyş'liler, bunları aramaya koyuldu ve ayak izlerinden takibe başladılar. Mağaraya yetiştiklerinde kapının örümcek ağıyla kaplı olduğunu görünce, birbirlerine, "Onlar buraya girmiş olsalardı, burada örümcek ağı olmazdı" dediler.

Ebu Bekir bunların sesini duyunca; "bunlar senin kavmindendi ve seni çağırıyorlar" dedi Peygamber (s.a.a) Korkma, Allah bizimledir" buyurdu. Üç gün boyunca Peygamber (s.a.a)e Ebu Bekir mağarada kaldılar. Müşrikler onları bulmaktan ümitlerini kesince, her biri birer deveye binerek yol göstericinin eşliğinde Medine'ye doğru hareket ettiler. Böylece Hz. Muhammed Allah'ın dinini yaymak için Medine'ye hicret etmiş oldu.(Tevbe/32)

"İsterler ki Allah'ın nurunu nefesleriyle söndürsünler, halbuki Allah, kafirler istemese de, onlara zor gelse de nurunu yüceltip, iman etmekten başka hiç bir şeye razı değildir."SON

BEDİR SAVAŞI

"Allah, bedir savaşında size yardım etti, halbu ki güçsüz idiniz onun için Allah'tan korkun ve şükredenlerden olunuz"

Medine halkı, Peygamber (s.a.a)in Mekke'den çıktığını haber etmişti. Bu yüzden her gün sabah namazından sonra, şehrin girişine gelerek o hazretin yolunu bekliyor ve öğleye doğru hava ısındığında, artık Peygamber (s.a.a)in o sıcakta yolculuk yapmayacağına ihtimal vererek evlerine geri dönüyorlardı.

Bir gün, şehrin erkekleri, Peygamber (s.a.a)i karşılamak için uzun bir yolu kat ettiler. Hava iyice ısınmıştı ama Peygamber (s.a.a)den bir haber yoktu. Mecburen dönmek zorunda kalmışlardı ki, aniden bir ses; Allah'ın Peygamberi geldi, Allah'ın Resulü geldi diye bağırdı. Halk hızla Peygamber (s.a.a)i karşılamaya yönelerek sevinçle Allah'ın Peygamber'i geldi Allah'ın Peygamberi geldi diye bağırmaya başladı. Peygamber (s.a.a) halkın arasından geçmekte ve etraftakiler O'nu selamlamaktaydılar, Binaların üzerine çıkan kadınlar, Peygamber hangisidir diye soruyorlar ve "Allah Ekber" sesleri bütün şehri çınlatıyordu.

Allah'u Ekber, Peygamber geldi, Allah'u Ekber, Muhammed geldi, Allah'u Ekber Peygamber geldi, Allah'u Ekber, Muhammed geldi diye bağırıyorlardı, Medine'nin kadın ve çocukları topluca aşağıdaki şiiri okuyor. Ay doğdu üstümüze şükür bize vacip oldu. Her zaman için, Allah'tan bize gelen, senin emrine gönülden itaat edeceğiz.

Hız. Muhammed (s.a.a) binlerce kadın ve erkeğin kalabalığı arasında Medine şehrine girdi.

Yesrip diye anılan Medine şehri o günden sonra (Medine-ur Resul) Peygamber Şehri diye anılmaya başladı. Kabile büyükleri ve Medine'nin zenginleri, Peygamber (s.a.a)in yanına gelerek o Hazreti kendi evlerine davet ettiler. Ama Peygamber (s.a.a) hiç birinin davetini kabul etmedi.

O "devem nerede durursa orda", diye buyurdu. Peygamber (s.a.a)in devesi yoluna devam ederek, şehrin aşağısında hurma kurutulan-(meydan) bir yerde durdu. Peygamber (s.a.a) deveden indi sevinç ve mutlulukla; Allah, bana mübarek bir yer verdi ve bu mekan benim evim ve sığındığım olacaktır diye buyurdu. Bu yer iki yetim çocuğun idi. O çocukların bakıcısı "Maaz" orasını Peygamber (s.a.a)e hediye etmek istedi. Ama O, hediyeye kabul etmeyerek yerin parasını ödedi.

Müslümanlar, Peygamber'in yardım ve görüşleri doğrultusunda aynı yerde bir mescid yaptılar. Mescidin kenarında Medinelilerin evi ve hemen yanında Peygamber (s.a.a) için küçük bir ev yapıldı. Peygamber (s.a.a) ömrünün sonuna kadar orda yaşadı.

2- Hicret edenler, Medine halkının misafirperverliği ile karşılaştılar ve Peygamber (s.a.a) bu ilgi ve alakadan dolayı onları, Ensar (dostlar), Mekke'den gelenleri ise Muhacirin (hicret edenler) diye adlandırdı. Bunlar arasında İslami bir kardeşlik bağı oluşturdu ve Aliyi kendine kardeş olarak seçti. Bu kardeşlik ahdi ile müslümanlar arasında sağlam bir bağ oluşmuş oldu. Medine halkı, Mekke muhacirlerini, şehirde yerleşip bir iş buluncaya kadar kendi evlerinde barındırarak, hizmet ediyorlardı.(1)

Hiz. Muhammed (s.a.a) Medine halkının dini, ve siyasi liderliğini üzerine aldı. İslam dini kurallarınca "Sahife"a oluşturdu. Bu anayasada, kabilelik ve milli düzen yerine, aslı Allah'a ve ahiret gününe iman olan ve din özgürlüğüne dayanan tek ümmet düzenini oluşturdu. Bu anayasa "Beni Kurayza, Beni Kayka ve Beni Nezir"denen Yahudi kabilelerinin onayını da aldı.

Müslümanlar cemaat namazına geç kalmamak için, namazdan önce mescid'de hazır oluyorlardı. O zaman namaz vaktini bildirecek bir araç olmadığından, müslümanlar Peygamber'e gelerek; Yahudiler gibi halkı düdük sesiyle namaza çağırımlarını teklif ettiler. Ama Peygamber (s.a.a) bu teklifi sevmemiş ve onaylamamıştı. Başka birileri Peygamber (s.a.a)'e halkı, aynen Hristiyanlar gibi çan sesiyle namaza çağırılım dedi. O anda içeri giren biri, görmüş olduğu rüyanın etkisiyle ezan okunmasını teklif etti.

Bu teklifi Peygamber (s.a.a) kabul etti. Çünkü ezan, düdük ve çan sesinin aksine, kalpten çıkıp kalbe oturuyordu. Onlar ise sadece cisimden çıkıyorlardı. Böylece Peygamber (s.a.a)'in emriyle Bilal, Mescidin üzerine çıkarak ezan okumaya başladı.

4- Mekke müşriklerinin rehberi Ebu Süfyan'ın, Şam seferinden geri döndüğü, Peygamber (s.a.a)e haber verildi. Kureyş kafirleri Peygamber (s.a.a) ve ashabına eziyet ettiği, mal ve evlerini yağmaladığı ve Mekke'den attıkları için, Peygamber (s.a.a) Ashabına hitaben; "Bu mallar Kureyş'indir. Onda sizinde hakkınız var onlara saldırıp hakkınızı geri alınız diye buyurdu."

Muhacir ve Ensar'dan bir grup, Kureyş'lilere kaptırdıkları mallarını geri alabilmek için, Ebu Süfyan'ın önderliğindeki kabileyi muhasara etmek istiyorlardı. Ebu Süfyan ise, Muhammed (s.a.a)'in kendisiyle savaşmasından korkuyordu. Bu yüzden devamlı O'nun nerede olduğunu

soruşturuyordu. Sonunda Peygamber (s.a.a)in kendisiyle savaşmak için yola çıktığı haberini aldı.

Ebu Süfyan hiç geciktirmeden Mekkelilere, mallarının tehlikede olduğunu haber vermesi için, birini Mekke'ye gönderdi. Haberi Mekke'ye getiren adam yetiştiğinde; Bu Kureyş'liler; Ebu Süfyan'ın yanında olan mallarınız, Muhammed (s.a.a) ve dostlarının saldırısına uğramış ve onlarla tekrar olmanızın mümkün olmadığını düşünüyorum diye bağırdı. Kureyş erkekleri, kılıç ve kalkanlarını alarak mallarını korumak için hazırlandılar. Ebu Leheb hariç, Kureyşin büyükleri yaklaşık 250 yaya ve 200 atlı davullar eşliğinde hareket ettiler.

Öte taraftan, Allah'ın Peygamber (s.a.a)i, biri Ali Bin Ebu Talibin elinde, diğeri Ensar'dan birinin elinde olmak üzere iki siyah bayrakla, Medine'den hareket ettiler. Müslümanların sadece iki tane atları vardı. Biri Zübeyr İbni Evam'ın, diğeri ise, Mikdad'ın idi. Ve 70 tane develeri vardı. Her üç kişi bir deveden istifade ediyordu. Hz. Peygamber (s.a.a)'e Kureyş'in, Ebu Süfyan'ın kervanını savunmak için hareket ettiği haberi verildi.

Peygamber ve beraberindekiler, savaş için değil Kureyş'e kaptırdıkları mallarını geri almaya gelmişlerdi. Halk, ne yapmaları gerektiğini düşünmeğe koyuldu. Bu arada birisi kalkarak; bu Allah'ın Peygamber (s.a.a)'i Allah (c.c) sana hangi yolu göstermişse onu uygula. Biz seninle beraberiz. Biz, Musa'ya, sen ve Allah'ın düşmanla savaşınız biz burada oturalım diyen, Beni İsrail gibi olmayacağız. Biz diyoruz ki; Sen ve Allah'ın savaşınız, bizde sizinle beraber savaşalım. Bu adam muhacirlerdendi.

Ama Peygamber (s.a.a) Ensar'ın da görüşünü dinlemek istiyordu. Bu yüzden görüş belirtmeğe devam ediniz diye buyurdular. Ensar'ın büyüklerinden "Saad İbni Maaz"; Bu konu hakkında bizim görüşümüzü mü istiyorsunuz dedi. Peygamber "Evet" dedi. O zaman Saad; Biz önceden sana iman ettik ve doğruladık ve getirdiğinin hak olduğuna şahadet ettik, biz seninle, vereceğin bütün emirlere itaat etmek şartıyla ahitte bulunduk. Peygamber (s.a.a) (müslümanların askeri rehberliğinde üzerine alarak ashabı ile beraber, "Bedir" denen mıntıkaya yerleşti. Orda bir havuz yaparak, su ile doldurdular.

Peygamber (a.s) Kureyş ordusunu uzaktan görünce, Allah (c.c)'a dua etmeye başladı. Allah'ım: Bunlar, Kureyş ve askerleridir. Seninle savaşmak ve senin gönderdiğini yalanlamak için gurur ve kibirle bize doğru gelmekte.

Allah'ım; Şimdi, bana söz verdiğin yardımının zamanıdır.
Allah'ım; Eğer bu topluluğu (İslam askerlerini) yok edersen, yer yüzünde sana ibadet eden
kalmayacak.
Allah'ım; Bize vermiş olduğun sözü yerine getir.

Allah'ım; Senin yardım ve zaferin ümidiyle.
Müslümanlarla Kureyş karşı karşıya geldiler. Kureyş askerlerinden birisi, Müslümanların
havuzunu kullanacağına yada bozacağına dair yemin ederek havuza doğru hücum etti. Buna
karşılık Abdulmüttalibin oğlu "Hamza" O'na saldırarak önce kolunu kesti, sonrada öldürdü. İşte
o anda, Kureyşin büyüklerinden üç tanesi, savaş meydanına gelerek bağıldılar. Ey Muhammed
(s.a.a) bize layık olacak rakiplerden gönder.

Peygamber (s.a.a)ani bir kararla üç kişi hakkında savaş emri verdi. Hamza İbn-i Abdulmuttalib,
Ali İbn-i Ebu Talib ve Ubeyde İbn-i Haris. Bunlar savaşa başladılar. Hamza kendi rakibini
öldürdü, Ali (a.s) de rakibine aman vermeyerek bir kılıç darbesiyle onun kılıcını uzaklara fırlattı
ve daha sonra öldürdü. Ubeyd'de kendi rakibini yenerek öldürdü. Böylece her üçü de rakipleri
karşısında başarılı oldular. Bu teke tek savaştan sonra, Müslümanlarla Kureyş'liler toplu halde
savaşa başladılar.

Peygamber (s.a.a) dostlarına şöyle buyurdu; Muhammed (s.a.a)'in canı elinde olan, Allah'a and
olsun ki; Bu gün müşriklerle savaşıp zorluklara tahammül eden ve düşmana arkasını
dönmeyerek, öldürülen herkesi Allah cennete gönderecek.
Daha toplu savaş başladı.

her iki taraf birbirlerine saldırdılar. Bu arada Ebu Cehil öldürüldü. Ve İslam erleri kahramanca
savaştılar. Mekkeliler, büyüklerinin öldürüldüğünü görünce, kaçmayı kalmaya tercih ettiler.
Müslümanlar ise onları kovalayarak bir çoğunu yakaladılar. Onlardan birisi Bilalin sahibi, (köle
edinen) efendisi "Ümeyye ibni Halef" idi. Bilal onu görünce, Mekke'de kendisine yapmış olduğu
işkence ve zorlukları hatırladı. Bilal'ı Sahraya götürüyor, göğsüne büyük taslar koyarak, O'ndan
Hz. Muhammed (s.a.a) ve onun Allah'ından uzaklaşmasını istiyordu.

Bilal, aniden; Kafirlerin başı Ümeyye İbni haleftir. Eğer o bırakılırsa ben özgürlüğüme erişmemiş
olurum diyerek ona hükmetti ve öldürdü. İşte Ümeyye, Bedir savaşında öldürülenlerin
sonuncusudur. Müslümanlar, Kureyş cenazelerini defin ettiler. Hz. Peygamber (s.a.a) cesetlerin

üzerinde durarak, şöyle buyurdu; "Bu Bedir Ehli Acaba Allah'ınızın size vaad etmiş olduğu şeyleri gördünüz mü? Ben, Allah'ımın bana vaad ettiği şeyleri buldum," Müslümanlar;Bu Allah'ın Peygamber (s.a.a) ölen kavimleri konuşuyorsunuz? diye sordular.

Peygamber (s.a.a): Onlar, benim konuştuğlarımı, sizden daha iyi işitiyorlar, dedi. Böylece bedir savaşı müslümanların başarısıyla sonuçlanmış oldu. Bu savaş Kureyş'lilere büyük bir darbe, Hz. Muhammed (s.a.a) ve müslümanlara ise büyük bir başarı idi. Bu savaşta müslümanlar şunu öğrendiler ki, Allah'ın yardımı olursa az bir güçle, büyük bir ordu yok edilebilir.

Allah, (c.c) Kur'an'da bedir savaşı hakkında; "Allah Bedir savaşında size yardım etti, halbuki güçsüz idiniz. Onun için Allah'tan korkun ve şükredenlerden olunuz" SON